

«No tanqueu aquesta porta!»

Les homilies del papa Francesc en la seva missa matinal a la Residència de Santa Marta són molt indicatives del seu pensament pastoral. El passat 17 de març va demanar especialment que «ens convertim a la misericòrdia de Jesús», tema especialment oportú en aquest segon diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia. Tot comentant un passatge de l'Evangeli de sant Joan (5,1-16), va demanar que les comunitats cristianes siguin obertes i acollidores: «No tanqueu la porta de l'Església!», va demanar. El papa Francesc no vol una mentalitat com la dels *doctors de la llei*, que aparta les persones de la bondat de Jesús.

GLOSSA

Entre Déu i jo

Matí de dia feiner. Un infant de set anys, alumne d'una escola pública, s'acosta a la mestra que imparteix la matèria de religió catòlica i li diu: «Senyoreta, aquest matí he parlat amb Déu; he pregat». «Què li has dit?», pregunta la mestra. «Senyoreta, això és un secret entre Déu i jo». Aquesta mestra és una de les moltes professionals de l'ensenyament de la religió que s'esforcen, dia rere dia, perquè els seus alumnes coneguin els trets més importants del cristianisme i de la vida cristiana, complementant així la catequesi i d'altres aspectes religiosos vivencials que corresponen a la família i a la parròquia. Aquest infant és un més d'aquests milers d'alumnes de la classe de religió que gaudeixen del mestratge d'aquests docents que, amb la seva acció educativa, entesa com a servei a la persona, contribueixen a dignificar-la i a ajudar a trobar sentit a la vida.

Com diu el manifest llegit en una trobada de mestres i professors de religió de l'escola pública i concertada: «Pretenem amb la nostra acció educativa que (els alumnes) accedeixin a uns coneixements que els ajudin a entendre el món i la seva

realitat propera, mirant les persones i les situacions amb la compassió, la comprensió i l'amor amb què Jesús ho feia. Confiam que, aportant els valors sòlids que emanen de l'Evangeli i condueixen a les virtuts, ajudem a construir la pròpia persona i a donar sentit a la vida des del respecte i la tolerància envers els altres. Volem contribuir que, aquells que se'n sentin cridats i moguts segueixin Jesús pel camí de la benaurança, camí de l'amor envers Déu i els altres [...]. Ens sentim enviats per l'Església a ser testimonis de fe amb la nostra manera de ser i de fer, testimonis de Jesús, el Mestre [...], sense cansar-nos de buscar i discernir el que és més adequat a la realitat social que vivim i als infants i joves a qui servim, sempre portadors d'esperança.» «Nosaltres, doncs, hem de donar suport a homes com aquests i hem de cooperar així a la causa de la veritat» (3Jn 1,8). La professora i nosaltres ens quedem sense conèixer el contingut de la pregària de l'infant: «Era un secret entre Déu i jo». Un pas més de la història de la seva relació personal amb Déu i del seu creixement en la fe.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

El misteri de la crisàlide i la papallona

Un dels objectius més importants que pretenia Jesús ressuscitat en deixar-se trobar pels seus deixebles era «fer-los entendre les Escriptures». No perquè els deixebles no sabessin llegir, sinó perquè no sabien entendre que tot el que es va escriure a l'Antic Testament sobre el sofriment del just, especialment del profeta enviat de Déu i maltractat pels homes, es referia al mateix Jesús. El que costava entendre és que el salvador enviat per Déu «hagués de sofrir i morir per ressuscitar». És la catequesi que va donar Jesús als deixebles d'Emaús (cf. Lc 24,25-27) i la que va fer el diaca Felip a l'eunuc etiòp (Ac 8,32-35). Era el que Jesús havia intentat fer en la seva vida terrena amb els seus deixebles, sense massa èxit.

No ens estranya, perquè a nosaltres, que sentim autèntica aversió al sofriment, ens costa «entendre-ho» tant o més que a ells.

Jesús ja havia fet servir tota la seva imaginació catequètica per explicar-ho. Va usar una imatge agrícola per donar a entendre com Ell seria glorificat: «Si el gra de blat, quan cau en terra, no mor, queda sol; però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24). Ell havia de caure en terra i morir, per tal que ressuscités un arbre que donés tant de fruit.

Santa Teresa de Jesús parlà en *Castillo Interior* (*Moradas* V,2,2) de la seva coneguda imatge del cuc de seda, que es transforma en crisàlide i esdevé papallona.

«Con las hojas de moral se crían, hasta que después de grandes, les ponen unas ramillas y allí con las boquillas van de sí mismos hilando la seda y hacen unos capuchillos muy apretados adonde se encierran; y acaba ese gusano, que es grande y feo, y sale del mismo capucho una mariposica blanca, muy graciosa.»

Al congrés internacional celebrat a Àvila recentment sobre aquest llibre de santa Teresa, el professor Santiago Guerra va pronunciar una ponència realment interessant sobre aquesta imatge utilitzada per la santa. Comparant l'ús que ella va fer d'aquesta imatge, entre moltes altres coses, diu que el suggeriment li va poder venir del *Tercer Abecedario*, de Francisco d'Osuna, encara que en la santa té un major desenvolupament, i també que «no té res a veure l'ús que ella en fa, amb el que en fa Elisabeth Kübler-Ross, des que va trobar en un camp de concentració nazi dibuixos fets per nens a les parets, de cucs transformats en papallones, per expressar que la mort no era el final...».

Sens dubte santa Teresa entén, fins i tot crida, que el cuc ha de morir com ha de morir «el jo tancat i mesquí», per transformar-se en papallona capaç de volar lliure. El vol lliure i inquiet de la papallona és gràcies a les ales de l'amor. Però ha de seguir endavant fins que la metàfora sigui substituïda per la de l'esposa, que viu un amor d'unió (seguint les *Moradas* sisena i setena), la comunió profunda amb Jesucrist.

Però aquest procés de l'amor, aquesta mort del jo egoista, que transforma l'amant en criatura nova, ¿no és la vivència personal, aplicada en el concret de cadascun, del Misteri Pasqual, de la mort i resurrecció de Jesús? ¿No va advertir Jesús a Nicodem «has de néixer de nou», encara que semblava que no ho entengués? ¿No va repetir Jesús, cada vegada que parlava de la seva mort, que els qui desitgesin seguir-lo havien de renunciar a si mateixos i deixar tot el que tinguessin com a propi i carregar-se la creu (cf. Lc 14,25-27)?

No és tan difícil d'«entendre». Per copsar el que ens vol transmetre el Ressuscitat, n'hi ha prou amb mirar la naturalesa, o observar què passa quan les persones s'estimen de veritat fins a les últimes conseqüències.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

GABRIEL MAGALHÃES

Evolució en espiral

La Fundació Joan Maragall i l'Abadia de Montserrat van organitzar el 14 de març el 1r Congrés Qüestions de Vida Cristiana, en què intel·lectuals i acadèmics van reflexionar sobre el paper que poden jugar determinats valors compartits per la tradició cristiana i la tradició laica en la recuperació d'un projecte europeu sòlid. Entre els participants hi havia l'escriptor portuguès Gabriel Magalhães.

Podem dir que els valors de la cultura europea continuen vigents?

Sí, però travessen una crisi profunda. Els models econòmics actuals estan molt marcats pel paradigma oriental, asiàtic, que és el que predomina avui. I la gent a Europa, davant aquests paradigmes, protesta, frontalment o a través d'una subtil desesperança que penetra el continent. Aquesta protesta constitueix un senyal que tenim una manera de ser que continua viva i que voldria quelcom diferent del que hi ha.

El cristianisme està fort?

El cristianisme treu les seves forces des de la seva fragilitat. Per això, la idea d'un cristianisme fort, tot i que resulta molt comprensible, no és totalment desitjable. Estic llegint Maragall, que diu que, ferit, el cristianisme és més cristià. Quan al cristianisme se l'entronitza socialment és quan es revela més fràgil; més compromès amb coses que, en essència, no són cristianes.

Per què diu que els valors cristians han patit una evolució en espiral?

Al contrari de l'islam, en l'àmbit cristià no hi ha hagut una aplicació literal dels textos evangèlics. Cada valor proposat per Jesús vola com un estel en el vent dels segles. L'exigència de l'amor al proïsme, per exemple, es transforma en solidaritat, en estat social. El principi de la dignitat de l'home, que és intensament cristià, deriva cap a la carta dels drets humans.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un empresonat

Senyor, tu mateix vas estar encadenat i jo et veig encara en tot presoner que vaig a visitar.

Dóna força i rectitud a aquest germà teu, perquè aprofiti el temps a la presó per reparar el mal que ha fet.

Il·lumina'ns a tots a fi que puguem veure allò que hi ha d'equivocat en la nostra vida i reparar amb l'amor, amb el compromís i amb l'acció envers els pobres els errors que hem comès. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Los hijos y los arreglos de tipo económico

Creo que he de recordar algo que puede parecer de Perogrullo, pero que no se cumple en la práctica: los arreglos de tipo económico entre cónyuges separados deben resolverse exclusivamente entre

los padres. Al hijo, especialmente si es pequeño, no se le tiene por qué informar de los mismos.

Si los progenitores no logran ponerse de acuerdo, lo más conveniente es que recurran a expertos profesionales, como pueden ser los abogados o los mediadores familiares, pero nunca, nunca, deben manipular al niño para estos menesteres mercantiles. Hemos de preservar la integridad física y mental del menor. ¡Pongamos siempre a salvo al mensajero!

Cuando la cuestión es puramente lingüística, porque los ex no pueden hablarse (aunque sea sólo por teléfono), ya que a las primeras palabras de cambio comienzan a agredirse verbalmente con violentos insultos, lo mejor es que se comuniquen a través del correo electrónico: el e-mail es más aséptico y no permite tanto los calentones verbales.

También hay que evitar poner al hijo o hijos en un conflicto de lealtades entre sus padres separados. ¡En qué gran dilema colocamos al niño cuando le incitamos a que elija a su progenitor preferido! Le metemos de lleno en una íntima contradicción, en un auténtico conflicto de lealtades. Porque habitualmente el hijo quiere por igual a ambos padres. La admirada colega Judith S. Vallerstein dice: Los niños son muy fieles en su amor, enojo y sufrimiento con respecto a sus padres durante toda su vida.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Año Santo de la Misericordia

En la primera comunidad testigo de la Resurrección «todos pensaban y sentían lo mismo»: ¡El Señor ha resucitado!

Hoy, insertos en el eco eterno del ¡Aleluya!, se nos invita a cantar a una sola voz: ¡La misericordia de Dios es eterna!

Hoy, ante la Puerta Santa, en la basílica de San Pedro, se anuncia solemnemente el Año Santo de la Misericordia. Desde el día de la Inmaculada de 2015 hasta el día de Cristo Rey de 2016, el Santo Padre nos convoca a caminar bajo la protección de María. Ella proclama que la misericordia del Señor se extiende de generación en generación y, con la mirada puesta en Jesucristo, Siervo y Señor, Rey rico en misericordia, nos invita a realizar «nuestro camino con el corazón abierto, durante un año, para recibir la indulgencia de Dios, para recibir la misericordia de Dios».

Convocados por Francisco, a una sola voz proclamaremos y haremos presente que la misericordia del Señor llena la tierra: «Toda la Iglesia podrá encontrar en este Jubileo la alegría de redescubrir y hacer fructífera la misericordia de Dios, con la que todos estamos llamados a dar consuelo a todos los hombres y todas las mujeres de nuestro tiempo. No olvidemos que Dios *perdona todo*, y Dios *siempre perdona*.»

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 13.** □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ac 4,23-31 / Sl 2 / Jn 3,1-8]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586); sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.
- 14.** □ **Dimarts** [Ac 4,32-37 / Sl 92 / Jn 3,7-15]. Sant Tiburci, màrtir; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, verge i màrtir.
- 15.** □ **Dimecres** [Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), religiós dominicà, de Galícia; sant Crescent, màrtir; santes Basilissa i Anastàsia, màrtirs a Roma.
- 16.** □ **Dijous** [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.
- 17.** □ **Divendres** [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i màrtirs a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i màrtir; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, verge; beat Baptista Spagnoli, religiós carmelità.
- 18.** □ **Dissabte** [Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6,16-21]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, màrtirs; beat Andreu Hibernon, religiós franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, religiosa carmelitana.
- 19.** □ **† Diumenge vinent**, III de Pasqua (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ac 1,13-15.17-19 / Sl 2 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, màrtir.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

▮ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▮ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*
Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.
Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.
Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món.

¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Felicitats els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▮ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado.

Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

Crist respon a la incredulitat de Tomàs. Mosaic del segle XI (fragment), Monestir de Dafni (Grècia)

▮ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Éste es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retenáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métele en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

Una assemblea que comparteix

La Pasqua de Crist no és només un esdeveniment de la història, una experiència limitada en l'espai i el temps: trobem el Ressuscitat també «el dia del Senyor», que en el llenguatge del Nou Testament fa referència a la trobada dominical de la comunitat. L'assemblea eucarística, comunitat pasqual, comparteix cada diumenge els dons del Ressuscitat i del seu Esperit: es reuneix per celebrar Crist sempre viu i present enmig del seu poble; per «fer Església» al seu voltant; per compartir, com a Església, l'escolta de la Paraula i la taula del Pa de vida. Tot això és ara signe i realitat: realitat que ja estem vivint; signe del que hem d'esdevenir, quan Jesús ens ensenya a partir el pa i els dons, a partir per compartir en la comunitat cristiana.

El tema central de les lectures d'aquest diumenge és la relació entre la fe i l'amor. La fe en el Senyor ressuscitat madura i es manifesta en l'amor fratern. El personatge central del relat evangèlic d'aquest diumenge és l'apòstol Tomàs, invitat per Jesús ressuscitat a superar la barrera de la incredulitat per arribar a la fe. Tots nosaltres tenim els nostres dubtes. No ens ha d'estranyar que també n'hagin tingut els deixebles de Jesús. El cas de Tomàs expressa l'experiència de tota la comunitat apostòlica. Tomàs no es deixa convèncer per la visió que els altres deixebles han tingut de Jesús. Per creure ell vol veure les mans del Senyor ressuscitat i posar-hi el dit i la mà en el seu costat. L'evangeli d'avui ens relata com Tomàs passa de l'escepticisme a la professió de la fe. La incredulitat de Tomàs ens ha regalat la professió de fe més bella de tot l'evangeli: «Senyor

meu i Déu meu!». La confessió de Tomàs expressa no sols el reconeixement, sinó també la pertinença i l'amor. No diu «Senyor Déu», sinó «Senyor meu i Déu meu». En temps de Jesús, visió i fe anaven juntes, però en el temps de l'Església, la visió ja no cal: en tenim prou amb el testimoni apostòlic.

Quan Tomàs retroba la comunitat dels germans, en ella retroba el Crist. Tot es juga en la relació personal amb el Crist, present enmig del grup dels deixebles. La comunió amb els altres ofereix el context apropiat on s'experimenta la presència del Senyor. La vida de la primitiva comunitat cristiana de Jerusalem és el rerefons vital que dóna tota la força al testimoni dels cristians, que com llavors hem de ser «un sol cor i una sola ànima».

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

Trobada diocesana amb joves confirmants. Dissabte 28 de març, la Casa de l'Església va acollir aquesta trobada, a la qual també va participar el bisbe Agustí. Organitzada per la Delegació de Joventut i amb la col·laboració de la Delegació de Catequesi, van participar joves provinents de Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Molins de Rei i Abrera.

Premi Ciutat de Castelldefels d'Acció Cívica a Càritas Castelldefels. Aquest guardó va ser lliurat el passat 20 de març, al Teatre Plaza. L'ajuntament de la vila convoca els premis «Ciutat de Castelldefels» des de l'any 2003, en quatre categories: General, d'Acció Cívica, d'Economia i Especial. Enguany, el premi d'Acció Cívica ha estat un reconeixement a tots els voluntaris i col·laboradors locals de Càritas, que fa més de trenta anys que funciona concretament.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

IV Congrés Litúrgic de Montserrat. Del 16 al 17 d'abril, convocat pels bisbes de la CET i l'abat de Montserrat, per commemorar el centenari del primer Congrés. El simpòsium es dividirà en tres sessions, les dues primeres els dies 16 i 17 d'abril a la Facultat de Teologia de Catalunya, i una tercera el dia 18 a l'Abadia de Montserrat. El Congrés del 1915 va ser un acte rellevant conjunt de les diòcesis catalanes que va comptar amb la presència de tots els bisbes. Amb 2.000 congressistes, va significar la consolidació dels moviments de renovació litúrgica a Catalunya, especialment provinents de l'Europa central. Es tracta doncs d'un moviment que va posar les bases per a la reforma litúrgica.

La diòcesi de St. Feliu de Llobregat comparteix el dolor per les víctimes de l'accident aerí de Germanwings.

En saber la notícia de la tragèdia, el mateix 24 de març, el bisbe Agustí va fer pública una nota de condol als familiars de les víctimes, en la qual es convidava tots els fidels a pregar per elles. El fet que el punt de concentració dels familiars de nacionalitat espanyola ha estat l'ho-

tel Rey Don Jaime de Castelldefels, ha propiciat un acompanyament espiritual i efectiu des de la proximitat. Divendres 27 de març, el bisbe Agustí es va acostar a l'hotel per saludar els familiars i a les 15 h, Mn. Xavier Sobrevia, rector de Santa Maria de Castelldefels, va celebrar una missa per les víctimes, amb els seus familiars, al mateix hotel Rey Don Jaime.

Renovem les nostres parròquies.

Amb aquest títol, l'Arxiprestat de Montserrat va organitzar dues xerrades quaresmals el passat mes de març. Francesc Romeu, sacerdot i periodista, va aprofundir la temàtica transmetent una visió històrica de la parròquia i un «decàleg» personal per afavorir el procés de renovació de les comunitats parroquials. Van tenir lloc al teatre El Foment de Martorell, amb participants de diversos indrets de l'arxiprestat.

AGENDA

Vetlla de la Mare de Déu de Montserrat. Diumenge 26 d'abril, a la Basílica de Montserrat. A les 21 h comença ja el programa i la Vetlla de Pregària, pròpiament, a les 22 h.

Diada de Germanor de l'Hospitalitat de Lourdes a St. Vicenç dels Horts.

Organitzada per la Delegació de l'Hospitalitat de Lourdes d'aquesta població, aplegarà uns 500 voluntaris i malalts de tota la Província Eclesiàstica de Barcelona. La rebuda al matí anirà a càrrec de diverses entitats culturals locals. A les 12 h hi haurà l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí, a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir. El dinar de germanor serà al pavelló esportiu de la barriada de Sant Josep.

ECO DE LA PALABRA

El misterio de la crisálida y la mariposa

Uno de los objetivos más importantes que pretendía Jesús resucitado al dejarse encontrar por sus discípulos era «hacerles entender las Escrituras». No porque los discípulos no supieran leer, sino porque no sabían entender que todo lo que se escribió en el Antiguo Testamento sobre el sufrimiento del justo, especialmente del profeta enviado de Dios y maltratado por los hombres, se refería al mismo Jesús. Lo que costaba entender es que el salvador enviado por Dios «tuviera que sufrir y morir para resucitar». Es la catequesis que dio Jesús a los discípulos de Emaús (cf. *Lc 24,25-27*) y la que hizo el diácono Felipe al eunuco etíope (*Act 8,32-35*). Era lo que Jesús había intentado hacer en su vida terrena con sus discípulos, sin demasiado éxito.

No nos extraña, porque a nosotros, que sentimos auténtica aversión al sufrimiento, nos cuesta «entenderlo» tanto o más que a ellos.

Jesús ya había utilizado toda su imaginación catequética para explicarlo. Usó una imagen agrícola para dar a entender cómo Él sería glorificado: «Si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda él solo; pero si muere da mucho fruto» (*Jn 12,24*). Él debía caer en tierra y morir, a fin de que resucitara un árbol que diera tanto fruto.

Santa Teresa de Jesús hablará en *Castillo Interior* (*Moradas V,2,2*) de su conocida imagen del gusano de seda, que se transforma en crisálida y deviene mariposa.

«Con las hojas de moral se crían, hasta que después de grandes, les ponen unas ramillas y allí con las boquillas van de sí mismos hilando la seda y hacen unos capuchillos muy apretados adonde se encierran; y acaba ese gusano, que es grande y feo, y sale del mismo capucho una mariposica blanca, muy graciosa.»

En el congreso internacional tenido en Ávila recientemente sobre este libro de santa Teresa, el profesor Santiago Guerra pronunció una ponencia realmente interesante acerca de esta imagen utilizada por la santa. Comparando el uso que ella hizo de esta imagen, entre otras muchas cosas, dice que la sugerencia le pudo venir del *Tercer Abecedario*, de Francisco de Osuna, aunque en la santa tiene un mayor desarrollo, y también que «nada tiene que ver el uso de ella que hace la santa con el que hace Elisabeth Kübler-Ross, desde que hubo hallado en un campo de concentración nazi dibujos hechos por niños en las paredes, de gusanos transformados en mariposas, para expresar que la muerte no era el final...».

Sin duda santa Teresa entiende, incluso grita, que el gusano ha de morir como ha de morir «el yo cerrado y mezquino», para transformarse en mariposa capaz de volar libre. El vuelo libre e inquieto de la mariposa es gracias a las alas del amor. Pero ha de seguir adelante hasta que la metáfora sea sustituida por la de la esposa, que vive un amor de unión (siguiendo las *Moradas* sexta y séptima), la comunión profunda con Jesucristo.

Pero este proceso del amor, esta muerte del yo egoísta, que transforma al amante en criatura nueva, ¿no es la vivencia personal, aplicada en lo concreto de cada uno, del Misterio Pascual, de la muerte y resurrección de Jesús? ¿No advirtió Jesús a Nicodemo «has de nacer de nuevo», aunque él no parecía entender? ¿No repitió Jesús, cada vez que hablaba de su muerte, que quienes desearan seguirle habían de renunciar a sí mismos y dejar todo lo que tuvieran como propio y tomar la cruz (cf. *Lc 14,25-27*)?

No es tan difícil de «entender». Para captar lo que nos quiere transmitir el Resucitado, basta con mirar la naturaleza, a observar qué pasa cuando las personas se aman de verdad hasta las últimas consecuencias.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat